

økologiske landbrug. Jeg tror tværtimod, at man gør sagen en meget dårlig tjeneste, hvis man ikke også interesserer sig for mere økologiske metoder i den traditionelle landbrugsproduktion.

Men lad os diskutere det, og lad os i hvert fald som udgangspunkt glæde os over, at vi er fælles om ønsket om at fremme økologiske driftsmetoder herhjemme.

Jeg vil godt minde om, at Energiministeriet og Miljøministeriet – eller den daværende energiminister og jeg selv – indgik aftale om en handlingsplan om en grøn indkøbspolitik, hvor et af hovedmålene netop var at sikre, at det offentlige, som er en meget stor kunde, i langt, langt højere grad i fremtiden kommer til at købe økologiske produkter.

Jeg vil meget gerne studere tallene omkring økologisk landbrug og nitratbelastningen, for hr. Bent Hindrup Andersen kom med nogle oplysninger, som jeg simpelt hen ikke kan tilbagevise på stående fod, men har brug for at studere nærmere.

Jeg er selvfølgelig enig i, at økologisk landbrug er bedre end at rense vandet – man kan også sige, at det er bedre end kræft, det er klart. Det er vanvittigt dyrt at rense vandet. Alt andet er bedre, end at vi skal til at rense vort vand, og det økologiske landbrug sikrer naturligvis, at vi ikke bliver nødt til at rense vandet for kemikalier eller pesticider, hvorimod det jo ikke i sig selv er en garanti for, at vi ikke får nitratbelastninger. Det kan være, man kan løse problemet, og det vil jeg gerne studere nærmere, men indtil videre er der naturligvis et problem her.

Til hr. Jens Vibjerg vil jeg sige, at jeg er glad for, at tonen er blevet anderledes hos Venstre, i hvert fald i første halvdel af hr. Jens Vibjergs tale. Jeg tænker på, at for blot et år siden var tonen fra Venstre den, at man burde revidere alle grænseværdier opad, når vi snakkede drikkevand, i takt med, hvad mennesker kunne overleve – altså f.eks. på nitratområdet skulle man i stedet for at gøre noget ved problemet bare forhøje grænseværdierne – og da det kom til spørgsmålet om revurdering af aktivstoffer, gik Venstre som bekendt ikke ind for det forslag, der blev gennemført.

Jeg er positiv over for det stemningsskift, der øjensynlig er sket med den nye ordfører for Venstre, og det skal jeg hilse velkommen, for jeg er enig med hr. Bent Hindrup Andersen i, at hvad enten man kan lide Venstre eller ej – jeg har ikke noget personligt imod partiet Venstre – så er det svært at komme uden om, når det dre-

jer sig om landmænd, og det ville være skønt, hvis vi havde Venstre med i koalitionen for et mere miljørigtigt landbrug i fremtiden.

Så må jeg desværre skuffe hr. Jens Vibjerg ved at sige, at ingen af de undersøgelser eller vurderinger, der hidtil har været foretaget, tyder på, at punktkildebelastningen er årsagen til pesticidforureningen af grundvandet. Det er fladebehandlingen, der er problemet. Det er fladebehandlingen, der er problemet i både landbrug, skovbrug og gartneri, og det er den, vi er nødt til at tage stilling til.

Belastningstal er der ingen, der har lovet skulle udarbejdes; man har lovet at undersøge, om det var muligt at lave belastningstal, og det har vist sig, at den gevinst, man kan opnå i dette arbejde, er minimal i forhold til det ekstremt store arbejde, der skal til for at udarbejde sådanne belastningstal. De forskere, der har arbejdet med tingene, er kommet tilbage med endtydige meldinger til mig om, at den vej ikke er farbar.

Jeg er meget glad for det, hr. Jens Vibjerg sagde om nødvendigheden – det samme har landbruget jo også sagt – af hurtigst mulig at komme af med de farlige kemikalier; det tror jeg er rigtigt.

Hr. Niels J. Langkilde var inde på tanken om, om man ikke helt skulle opgive tanken om behandlingshyppighed. Til det vil jeg sige, at der er svagheder ved en behandlingshyppighedsmålemetode, men det er nu alligevel et ganske godt mål for, hvor ofte et bestemt stykke natur udsættes for en behandling, hvis formål er at dræbe liv. Glem ikke, hr. Niels J. Langkilde, at når man diskuterer spørgsmålet om pesticider, er det ikke bare et spørgsmål om vandmiljø; det er også et spørgsmål om andet liv end menneskenes, det er et spørgsmål om planter og dyr. Hver gang vi går ud og giver den en dosis og dræber liv – det er jo det, der er formålet – ja, så bringer vi også andet liv i fare. Derfor er spørgsmålet om behandlingshyppighed også set ud fra det synspunkt vigtigt.

Jeg vil definere rent grundvand ikke som H₂O – jeg tror, det er rigtigt, som det blev sagt, at det måske kun findes på laboratorier – men jeg vil definere det som det vand, som ikke er nogen trussel mod sundhed og liv, altså hverken er en trussel for os mennesker eller en trussel for flora og fauna. Vand, der er rent forstået på den måde, vil jeg tro at langt de fleste af os vil opfatte som rent vand.

Så er jeg selvfølgelig lige så interesseret som hr. Niels J. Langkilde i at få undersøgt de tilba-